

Arrest

**nr. 176 452 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 24 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 25 november 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de Unie. Deze aanvraag geschiedt in functie van haar echtgenoot, van Belgische nationaliteit met wie zij op 5 juni 2015 in het huwelijk trad.

Op 24 mei 2016, met kennisgeving op 25 mei 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2015 werd ingediend door:

*Naam: K.
Voorna(a)m(en): A. I.
Nationaliteit: Oekraïne
Geboortedatum: 25.05.1987
Geboorteplaats: Krasnodon
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden de volgende documenten voor gelegd: Arbeidscontracten van uitzendarbeid via Forum Interim van 16.09.2015 tot en met 22.11.2015 en de loonfiches voor de periode 16.09.2015 tot 08.11.2015.

Uit consultatie van de databank van de RSZ blijkt dat de Belgische referentiepersoon heden niet meer tewerkgesteld is via dit interimkantoor. Derhalve zijn de voorgelegde bewijzen betreffende de bestaansmiddelen achterhaald. Nergens werden er gegevens overgemaakt over de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er kan niet automatisch worden aangenomen dat de referentiepersoon heden over een vervangingsinkomen (bvb werkloosheidsuitkering) kan beschikken, enkel de RVA is bevoegd om na te gaan of iemand daar recht op heeft, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft daar geen zicht op. Betrokkene heeft nagelaten het dossier/de aanvraag te actualiseren (arrest Raad van State nr. 222.809 dd 12.03.2013). Gezien geen enkel geldig bewijsstuk werd voorgelegd betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet is voldaan. De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

**“EERSTE MIDDEL: SCHENDING ART. 40 TER VREEMDELINGENWET
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.
SCHENDING ART. 8 EVRM**

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed op basis van art. 40ter van de Wet van 15.12.1980.

In voormeld artikel staat gestipuleerd dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en waar –bij er geacht voldaan te zijn aan deze voorwaarden wanneer de bestaansmiddelen minstens 120 % bedragen van het bedrag maatschappelijke integratie dat aan de ge-rechtigden wordt toegekend.

In casu is er onmiskenbaar aan deze voorwaarde voldaan waarbij bewijsstukken werden voorgelegd inzake deze inkomsten van de Belgische onderdaan, weze arbeids-contracten van uitzendarbeid via Forum Interim voor de periode 16.09.2015 tot en met 22.11.2015 en loonfiches voor de periode 15.09.2015 tot 08.11.2015.

Dat alleszins dient vastgesteld dat uit deze documenten blijkt dat de Belgische onder -daan, weze de echtgenoot van verzoekster over voldoende inkomsten beschikte en dit minstens voor deze periode, hetgeen eigenlijk ook niet betwist wordt.

Dat evenwel wordt geargumenteed dat op datum van de beslissing de voorgelegde bewijsstukken achterhaald zouden zijn, waarbij er werd vastgesteld dat er naderhand geen tewerkstelling meer was via dit interimkantoor en er anderzijds geen bewijzen werden voorgelegd inzake andere inkomsten.

Dat evenwel in werkelijkheid de echtgenoot van verzoekster wel degelijk tewerkge-steld is, en nog steeds en dit tot op heden over afdoende inkomsten beschikt, wat bewezen wordt met nieuwe loonfiches op zijn naam waaruit zijn actuele inkomsten en ook tewerkstelling blijkt.

Dat zodoende ten onrechte wordt beweerd alsof er niet voldaan zou zijn in hoofde van de Belgische onderdaan van voldoende inkomsten, aangezien zowel ten tijde van de indiening van de aanvraag als tot op heden er wel degelijk voldoende in-komsten zijn in zijne hoofde.

Dat bijgevolg wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden van art. 40 TER VW en ten onrechte het tegendeel werd beweerd in de hier bestreden beslissing.

Dat bovendien eveneens ten onrechte door de bevoegde dienst geen behoeftenana-lyse heeft plaatsgevonden, waarbij als belangrijk element onmiddellijk zou naar voren gekomen zijn dat de behoeften én van verzoekende partij én van haar partner eerder laag te noemen zijn in vergelijking met andere gezinnen en bij correcte behoeften -analyse er zou naar voor gekomen zijn dat dit een positieve factor is in het dossier van verzoekende partij, doch deze positieve beoordeling er nooit is kunnen komen gezien er nooit een behoeftenonderzoek heeft plaatsgevonden.

Dat de argumentatie van de bestreden beslissing zich beperkt tot een verwijzing naar de vroegere inkomsten van de partner van verzoekende partij en voor het overige er geen enkel onderzoek is verricht geworden, noch inzake de actuele inkomsten noch inzake de behoeften, noch enige analyse daarvan.

Dat nochtans artikel 42 § 1 voorziet dat een behoeftenanalyse dient te gebeuren.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing wordt geformuleerd alsof deze analyse overbodig zou zijn, hetgeen evenwel met de meeste klem dient betwist te worden.

Dat de beslissing tot weigering verblijf op basis van deze verkeerde minstens gebrek-kige motivering dient vernietigd te worden.

Dat uit een behoeftenanalyse immers duidelijk zou gebleken zijn dat de behoeften van verzoekende partij en haar partner eerder beperkt zijn gezien het feit dat zij zeer sober leven, zonder veel luxe en geenszins dezelfde uitgaven maandelijks hebben als andere gezinnen die zich wel deze luxe willen permitteren en er zelfs afhankelijk van zijn voor hun welzijn.

Dat de motivering in de bestreden beslissing echter in gene mate concreet wordt uit-gewerkt, doch enkel zeer algemeen wordt geformuleerd en eigenlijk zich beperkt tot de verkeerde premisse alsof er niets moet onderzocht worden en alsof het dossier on -volledig zou zijn.

Dat er minstens in het geval er sprake zou zijn van het ontbreken van bepaalde docu -menten op basis van de beginselen van behoorlijk bestuur mocht verwacht worden dat deze ontbrekende documenten zouden opgevraagd worden bij verzoekende par-tij dan wel haar partner, quod non in casu.

Dat in gene mate correct en concreet wordt gemotiveerd omtrent de situatie van de verzoekende partij en minstens impliciet wordt uitgegaan van algemene argumen-tatie waarbij wordt geopperd dat het dossier zou onvolledig zijn, doch anderzijds er nooit documenten werden opgevraagd noch aan verzoekende partij noch aan haar echtgenoot.

Dat er manifeste schending van art. 8 EVRM aan de orde is in het geval verzoeken-de en haar Belgische partner door het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten van elkaar gescheiden worden.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar eenzijdige opzoekingen van één databank en zonder enig verder onderzoek of vraag tot bijkomende stukken, en ook niet zich baseert op speculaties en vermoe-dens allerhande, dewelke niet stroken met de werkelijkheid, doch zeer duidelijk niet enkel de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen, doch tevens dient aan te tonen dat zij alle voorwaarden geschapen heeft opdat er een vervollediging van het dossier desgevallend zou kunnen hebben plaatsgevonden (door het opvragen van documenten bv. of bijkomend ondeerzoek in andere databestanden) temeer deze uitermate verstreckende gevolgen heeft voor verzoekende partij die thans niet enkel de legaal verblijf geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

In casu dient er verder vastgesteld da de levenspartner van verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft.

Deze informatie is van het allergrootste belang in het kader van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet aangezien uiteraard aan een echtgenote van een Belgische onderdaan niet zomaar een bevel kan betekend worden zonder afbreuk te doen aan het gezinsleven van deze Belgische onderdaan, en waarbij hun centrum van belangen in de eerste plaats in België gelegen is, en dus niet zomaar kan afgebroken worden, zoals dit thans blijkt aan de orde is. “.

2.1.2. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing aan de verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat de verzoekende partij slechts gegevens heeft overgemaakt die waren achterhaald en nagelaten heeft haar aanvraag te actualiseren.

Uit het administratief dossier blijkt betreffende het inkomen van de referentiepersoon slechts loonfiches zijn overgemaakt uitgaande van de werkgever NV F.J. betreffende de periode september 2015 tot 8 november 2015 en een arbeidsovereenkomst bij deze werkgever waaruit blijkt dat het om een voltijdse betrekking van bepaalde duur voor uitzendarbeid gaat. Verder blijkt uit het administratief dossier dat op 13 mei 2016 door de inspectiediensten een Dolsis-document aan de verwerende partij werd afgeleverd waaruit blijkt dat de referentiepersoon na 31 januari 2016 niet nog bij eenzelfde werkgever was tewerkgesteld. Derhalve kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze stellen dat de voorgelegde bewijsstukken achterhaald waren en er nergens gegevens zijn overgemaakt over de huidige bestaansmiddelen van de partner van de verzoekende partij. Omdat geen actualisatie is geschied kon de verwerende partij kennelijk redelijk besluiten, dat bij gebreke aan bewijzen van de recente bestaansmiddelen de verzoekende partij niet aantoont te voldoen aan het bepaalde van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt zeer duidelijk dat het de Belgische onderdaan is die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Waar de verzoekende partij thans voorhoudt dat haar partner degelijk tewerkgesteld is en tot op heden voldoende inkomsten heeft is dit een loutere bewering door niets gestaafd (in tegenstelling met wat het verzoekschrift suggereert) en blijkt dit niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont geen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aan.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 42 van de vreemdelingenwet omdat geen behoeftanalyse is verricht luidt dit artikel:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn

gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing overwogen dat “Gezien geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter is voldaan” en dat daarom “(e)en behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid (...) ook overbodig (is)”, kan niet anders geïnterpreteerd worden dan dat geen behoeftenanalyse kan worden verricht omdat de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet gekend zijn, wat de logica zelf is. Bij gebreke aan kennis van de bestaansmiddelen van de partner van de verzoekende partij kan onmogelijk een behoeftenanalyse worden verricht. Artikel 42 van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

Het weze herhaald dat in het kader van een aanvraag het de aanvrager toekomt alle nuttige gegevens over te maken aan het bestuur zonder dat het bestuur dit een tweede maal dient te vragen.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. De verzoekende partij is in casu gehuwd met een Belgische partner zodat een gezinsleven kan worden vermoed.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996,

Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Vooreerst voert de verzoekende partij niet op afdoende wijze en in concreto, elementen aan waaruit zou moeten blijken dat haar privéleven is geschonden in de zin van artikel 8 EVRM. Haar betoog is theoretisch.

In casu werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State, wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015, op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht, aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

Bijgevolg, staat in dit kader, het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

De Raad stelt aldus vast dat het door de verzoekende partij opgeworpen middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden verworpen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

*“TWEEDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR*

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van be-stuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

Verzoekende partij heeft ter ondersteuning van de aanvraag destijds tal van stukken voorgelegd die bewijzen dat zijzelf en haar partner voldoen aan alle voorwaarden en er is hen niet gecommuniceerd dat er nog andere stukken dienden voorgelegd te worden en dus bijkomende bewijzen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op een beweerd gebrek aan bewijs van voldoende inkomsten om zomaar een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, temeer de eenzijdige aannames in de hier bestreden beslissing totaal tegenstrijdig zijn met de werkelijkheid.

Er is sprake van manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een beweerde niet-actualisatie van het dossier en het zich daarop baseren om geen behoeftenanalyse te moeten uitvoeren.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien sprake is in hoofde van verzoekende partij van een huwelijk met een Belgische onderdaan met wie zij ook in België een gezin vormt, mee samenwoont en wiens centrum van belangen ook hier gevestigd is.”

2.2.2. Vooreerst wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij de artikelen 3 en 5 EVRM geschonden acht zodat deze onderdelen onontvankelijk zijn.

Voor het overige herhaalt de verzoekende partij de grieven van haar eerste middel door te stellen dat zij tal van stukken heeft overgemaakt die bewijzen dat er wel is voldaan aan “alle voorwaarden” om een verblijfsrecht te verkrijgen. Minstens had de verwerende partij haar bijkomend moeten uitnodigen om bijkomende stukken voor te leggen. Het volstaat te verwijzen naar het gezegde onder de bespreking van het eerste middel. Waarbij er nog kan aan toegevoegd worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden is. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). In casu is er een correcte feitenvinding gedaan en komt het de aanvrager toe de nuttige gegevens over te maken aan het bestuur. De verzoekende partij is zelf nalatig geweest. Het gegeven dat de partner van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit, zij met hem een gezin vormt en haar centrum van belangen al hier zijn, doet geen afbreuk aan de plicht te beantwoorden aan de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt afdoende uit de tweede bestreden beslissing waarom deze werd genomen en laat de verzoekende partij na in concreto uiteen te zetten wat zij de tweede bestreden beslissing verwijt.

In de mate dat de verzoekende partij voor het overige stelt dat “de beginselen van behoorlijk bestuur” zijn geschonden laat zij na met precisie te stellen welke overige beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Deze algemene formulering is niet voldoende nauwkeurig om als een onvankelijk onderdeel te kunnen aanvaard worden.

De verzoekende partij toont de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aan. Het tweede middel is in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt:

*“DERDE MIDDEL
SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffen-de de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te to-nen dat er sprake is van een

persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt terugge-stuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig ge-weld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou te-rugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel on-derzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht ge-worden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

2.3.2. Vooreerst volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat in haar middel uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 13 EVRM geschonden acht. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden. Overigens, zoals onderstaand zal blijken toont de verzoekende partij geen schending van andere Europeesrechtelijke bepalingen aan derwijze dat ook om die redenen de schending van artikel 13 EVRM niet dienstig is. Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 en 5 EVRM, maar hieronder blijkt dat zij geen schending van artikel 3 en/of 5 EVRM aantoot.

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel en de verzoekende partij evenmin voorhoudt dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens haar zal genomen worden, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan

het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Dit is in casu evenwel niet het geval.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

De verzoekende partij betoogt enkel dat geen onderzoek is gevoerd maar brengt geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. Dergelijk betoog toont geen schending van de artikelen 3 of 5 EVRM aan. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Voorts volstaat de vaststelling dat bij gebreke aan andere grieven de schending van de materiële motiveringsplicht evenmin is aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.. Samen met de verwerende partij wordt er besloten dat het beoep tot nietigverklaring dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN